

Τὸν Βασιλέα ἢ λείψανα;

Ἡ λεγόμενη «**Μεγάλη Εἴσοδος**» μεταφέρει τὰ πρὸς ἁγιασμόν δῶρα ἀπὸ τὴν πρόθεσι στὴν ἁγία Τράπεζα, ὅπου πρόκειται νὰ γίνῃ ὁ καθαγιασμός τους, ἢ μεταβολή τοῦ ἄρτου σέ Σῶμα Χριστοῦ καί τοῦ οἴνου σέ Αἷμα Χριστοῦ. Οἱ πιστοὶ καλοῦνται μέ σκύψιμο τῆς κεφαλῆς καί μετάνοια νὰ ὑποδεχθοῦν «**τόν Βασιλέα τῶν ὅλων**».

• Ἡ **μεταφορά** τῶν πρὸς ἁγιασμόν δῶρων δέν εἶναι κάποια πανηγυρική περιφορά. Εἶναι σεμνή καί σχεδόν ἀθόρυβη κίνησις. Οἱ πιστοὶ ἀκολουθοῦντες μυστικά τὸν ἀνερχόμενο γιὰ τὴ θυσία τοῦ Γολγοθᾶ «**δορυφορούμενον ὑπὸ πλήθους ἀγγελικῶν δυνάμεων**», ὄχι ἀπλῶς σταυροκοποῦνται καί κλίνουν τὴν κεφαλὴ, ἀλλὰ καί ψελλίζουν συγκλονισμένοι: «**Μνήσθητί μου, Κύριε!**».

• Πῶς καί γιατί αὐτὴ ἡ τόσο κατανυκτική Εἴσοδος τοῦ Κυρίου στό θυσιαστήριον κατάντησε σέ πολλοὺς Ναοὺς μεγαλοπρεπῆς καί ἐπιδεικτικῆς «λιτανείας»; Μόνο ὡς λειτουργικὴ ἀπρέπεια μπορεῖ νὰ ἐκκληφθῇ.

• **1.** Γιατί ὁ κρατῶν τὸ δισκάριο διάκονος ἢ πρεσβύτερος βγάζει ἐκκωφαντικὴ φωνή, ὡσάν ν' ἀκοῦς στὴν ἀγορὰ διαφήμισι λαχανικῶν; Δέν μπορεῖ ἐν σεμνότητι νὰ λήθῃ τὸ «**Πάντων ἡμῶν**»;

• **2.** Γιατί ὁ ἀκολουθῶν πρεσβύτερος, ὁ κρατῶν τὸ ἅγιο Ποτήριον, κατάντησε σέ πολλοὺς ναοὺς νὰ ἔχη πίσω του καί λοιποὺς πρεσβυτέρους, πού κι αὐτοὶ κρατοῦν ἀπὸ ἓνα Ποτήριον; Πολλὰ ἅγια Ποτήρια χρησιμοποιοῦνται στὴ λειτουργία τῆς ἁγίας Τραπέζης; Ὁ Χριστὸς **ἓνα Ποτήριον εὐλόγησε** κατὰ τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο. Καί ὁ προεστῶς τῆς λειτουργίας ἓνα Ποτήριον εὐλογεῖ μόνο, λέγοντας: «**Καί ποίησον τῷ ἐν τῷ Ποτηρίῳ τούτῳ τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ Σου**».

Τὸ Αἷμα τοῦ ἑνὸς Ποτηρίου διοχετεύεται ἐκ τῶν ὑστέρων καί σέ ἄλλα ποτήρια γιὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ μετάληψις σέ πολλοὺς πιστοὺς.

• **3.** Γιατί σέ πολλοὺς Ναοὺς ἡ μεταφορά τῶν πρὸς ἁγιασμόν δῶρων τοῦ Δισκαρίου καί τοῦ Ποτηρίου, κατάντησε ἐπιδεικτικὴ καί μακρόσυρτη **λιτάνευσις λειψάνων**; Τί δουλειὰ ἔχουν τὰ λείψανα στὴ Μεγάλη Εἴσοδος τῆς φρικτῆς μυσταγωγίας; Μήπως θ' ἁγιασθοῦν καί αὐτὰ; Ἢ μήπως καί οἱ συνοδεύοντες τὰ δύο δῶρα καί οἱ λοιποὶ συμπρεσβύτεροι πρέπει ὅπωςδὴποτε κάτι νὰ κρατοῦν;

• **4.** Γιατί παραδίδοντας τὸ δισκάριο καί τὸ ποτήριον ὁ διάκονος καί ὁ πρεσβύτερος, πρέπει νὰ φωνάζη, καί μάλιστα στὴν «διά πασῶν»: «**Τῆς ἀρχιερωσύνης σου μνησθείη Κύριος ὁ Θεός...**»; Ἡ εἴσοδος τῶν πρὸς ἁγιασμόν δῶρων εἶναι στιγμὴ μνημονεύσεων; Ὁ τυχόν λειτουργῶν ἐπίσκοπος μνημονεύεται **μετὰ** τὸν καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δῶρων, μέ τὸ «**ἐν πρώτοις μνήσθητί, Κύριε, τοῦ ἐπισκόπου ἢ ἀρχιεπισκόπου...**».

• **5.** Γιατί τὴν ὑπέροχη κατανυκτικὴ εὐχή, πού μόνο αὐτὴ λέγεται ἀπὸ τῆς ὥραίας πύλης («**Ὁ Θεός, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ τὸν οὐράνιον ἄρτιον, τὴν τροφήν τοῦ παντός κόσμου...**») τὴν παραπετᾶμε γιὰ νὰ ποῦμε πομπῶδεις καί ἐπιδεικτικὰ μνημονεύσεις, ὀνομάτων, «**ζώντων τε καί τεθνεώτων**»; Ἐπί τέλους, πότε θά συμμορφωθοῦμε ὡς λειτουργοὶ μέ τὸ γεγονός, ὅτι μνημόνευσις ζώντων καί κεκοιμημένων γίνεται μετὰ τὸν καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δῶρων καί καταλήγει μέ τὸ «**Καί πάντων καί πασῶν**»; Ἡ μνημόνευσις ὀνομάτων (ὅπου μᾶς ἀρέσει) γίνεται γιὰ ἐπίδειξι, ἢ γιὰ νὰ δείξουμε τὸ δεσμό τῆς **στρατευομένης** μέ τὴν **θριαμβεύουσα** Ἐκκλησία;